

מתיישבת בהם ושםחה בהם. זהו שבחותם וירח את ריח בגדיו ויברכחו, שהרי התישבה נפשו ורוחו של יצחק באותו ריח.

משמעותם היה, כיוציאת שפט, ארך להרים בבושים לישב את נפשו באותו ריח על אותו ריח קדוש שסתלק מפנו, ואותו ריח קדוש שהרי קיים הפקום הקדוש המעלה שבבושים הואقدس, שפמו יוצאות הנשמות הוא הרס. וזהו קיים הנפש כמו שלמעלה, כדי להתקיים מאותה התערטלות שנשארה.

בשיותם השפט, התלבש אדם באוטם לבושים גן עדן של הארץ שמעלים ריח ובושים, לקים את הנפש על אותה ריח קדושה עליונה נברדה שסתלקה ממנה. והרס הוא וዳי קיים הנטש, בדגמא עליונה, שהתקימה קיים הנפש.

אותה רוח עליונה שיורדת על אדם בשמה ומשמה את נפשו, או עומדת נפש האדם כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנה. כמו שאדם מהנה את הרווח הוא בועלם הבא, אך אותה רוח מהנה אותו לעולם הבא, שבחותם כתוב והשביע בצחצחות נפש.

כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומהנה אותו, אך גם הוא מרוה אותו לעולם הבא. אז בשחאדם זוכה ומשלים את שלמות כבוד שבת פפי שאמרנו, הקדוש ברוך הוא קורא עליו ואומר, שם מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתחפר.

אם רבי אבא ושאר החכמים ונשכו ראשו. בכו ואמרו, אשרי חלקני שברך הוא ומן הקדוש

דנפשה מתישבaho, ותדי בהו. הדא הוא דכתיב וירח את ריח בגדיו ויברכחו, דהא אתישב נפשיה ורוחיה דיצחק בהו. ריחא.

בגין דא כד נפק שbeta, בעי לארכא בובוסמין, לאתישב נפשיה בהו. ריחא, על ההוא ריח עללה קדישא דאסטלק מינה. וזהו ריח מעלייא דבוסמין איהו הדס. דהא קיימת דאמר קדישא דנסמתין נפקין מניה, הדס איהו קיימת דנספה, פגונא דלעילא, לאתקיימת מהו. ערטולא דאשתארה.

בד נפק שbeta, אتلבש אדם, באינון לבושין דגנטא דען דארעא, דסלקין ריחין ובוסמין, לקיימת נפשיה, על ההוא רוחא קדישא עללה יקירה דאסטלק מניה. והרס, איהו קיימת דנספה ודקאי. פגונא עללה. דאתקיימת קיימת דנספה.

ההוא רוח עללה דוחית עליה דבר נש בחדו, ותדי לנפשיה, כדין קיימת נפשא דבר נש, פגונא דעלמא דאתמי, דזמין (זרע"ט ע"א) לאתנהנה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דאתי. וכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתמי, דכתיב, (ישעה נה) אז תתענג על יי' וגוי. וכתיב והשביע בצחצחות נפש. כמה דבר נש, רוי להוא ענוגא, ואהני ליה, וכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתמי. כדין פדר בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשbeta כדקאמון, קדשא בריך הוא קاري עלייה ואמר, (ישעה ט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתחפר. אם רבי אבא, ושאר חכרייה, ונשכו רישיה. בכו ואמרי, זכה חולקנו דארחא דא זמין קדשא בריך הוא לךבלן.